

Dávid trónra lépése

2 Sámuel 2:1-5:5 {PP 697}

Saul halálával elmúltak a fenyegető veszedelmek, amelyek Dávidot száműzötté tették. Nyitva állt előtte az út, hogy visszatérjen hazájába. Amikor Saul és Jonathán gyászolásának napjai elmúltak, „megkérdezte Dávid az Urat, mondván: Elmenjek-é Júdának valamelyik városába? Kinek felele az Úr: Menj fel. És mondta Dávid: Hová menjek? Felelte: Hebronba”. {PP 697.1}

Hebron harminc kilométernyire feküdt Bersebától északra, körülbelül félúton a város és Jeruzsálem leendő helye között. Eredetileg Kirjáth-Arbának, Arba városának hívták, aki Anák atyja volt. Később Mamrénak nevezték, és itt volt az ősatyák sírboltja, „Makpeláh barlangja”. Hebron Káleb tulajdona volt és most Júda fővárosa. Termékeny dombvidékkel körülvett völgyben terült el. Palesztina legszebb szőlőhegyei feküdtek a határain, olaj- és más gyümölcsfaligetekkel együtt. {PP 697.2}

Dávid és emberei azonnal felkészültek, hogy végrehajtsák az Istentől kapott utasítást. A hatszáz felfegyverzett férfi, feleségeikkel és gyermekeikkel, marhacsordáikkal és juhnyájakkal nemsokára úton voltak Hebron felé. Amikor megérkeztek a városba, Júda férfiai már várták Dávidot, hogy mint Izrael leendő királyát üdvözlöjék. „És ott felkenték Dávidot királynak a Júda házán.” De nem tett kísérletet arra, hogy uralmát erővel rákényszerítse a többi törzsre. {PP 697.3}

Az újonnan megkoronázott király egyik első dolga volt, hogy kifejezze kegyeletét Saul és Jonathán emléke iránt. Amikor tudomást szerzett Jábes-Gileád lakóinak bátor tetteréről, hogy megmentették az elesett vezérek holttestét és megadták nekik a végtisztességet, Dávid követséget küldött Jábesbe ezzel az üzenettel: „Áldottak vagytok ti az Úrtól, kik ezt az irgalmasságot cselekedtétek a ti uratokkal, Saullal, hogy eltemettétek. Annakokáért most az Úr cselekedjék veletek irgalmasságot és igazságot; sőt én is ezt a jót teszem veletek.” Egyben közölte velük, hogy elfoglalta Júda trónját, és kérte azok hűségét, akik már bizonyosságát adták hűségüknek. {PP 697.4}

A filiszteusok nem elleneztek, hogy Júda törzse királlyá tegye Dávidot. Száműzetése idején segítették, hogy ezzel is nyugtalanítsák és gyöngítsék Saul királyságát, és most azt remélték, hogy Dávid iránti korábbi támogatásuk miatt hatalmának kibontakozása végül majd az ő előnyüket szolgálja. Dávid uralkodása nem volt mentes a bonyodalmaktól. Megkoronáztatásával kezdetét vette az összeesküvések és lázadások sötét korszaka. Dávid nem árulóként ült a trónon, hanem Isten választotta Izrael királyává, és nem adott okot a bizalmatlanságra vagy ellenkezésre. Mégis, alighogy Júda férfiai elismerték hatalmát, Abner befolyására Izraelben Isbósetet, Saul fiát kiáltották királlyá és ültették rivális trónra. {PP 698.1}

Isbóset azonban gyenge és tehetetlen képviselője volt Saul házának, miközben Dávid kiválóan bizonyult az uralkodás felelősségének hordozásában. Abner, aki Isbóset királlyá tételében a főszerepet játszotta, Saul hadseregének fővezére volt, a legkitűnőbb ember Izraelben. Abner tudta, hogy az Úr kente fel Dávidot Izrael trónjára, de mivel oly sokáig üldözte és vadászott rá, most nem akarta, hogy Isai fia uralkodjon Saul országán. {PP 698.2}

A körülmények, amelyek közé Abner került, felfedték igazi jellemét, és megmutatták, hogy becsvágyó és elvtelen ember. Közeli kapcsolatban állt Saullal, és a király lelkületének befolyására megvetette azt az embert, akit Isten választott uralkodónak az Izraelen. Gyűlöletét az a szemrehányás keltette fel, amit Dávid akkor mondott neki, amikor elvette a vizeskorsót és a dárdát a táborban alvó Saul mellől. Emlékezett, hogy miként kiáltotta Dávid, a király és a nép hallatára: „Avagy nem férfi vagy-e te? és kicsoda olyan, mint te Izraelben? És miért nem vigyáztál a te uradra, a királyra?... Nem jó dolog ez, amit cselekedté! Él az Úr, hogy halál fiait vagytok ti, amiért nem vigyáztatok a ti uratokra, az Úrnak felkentjére!” (I. Sám. 26:15-16) Ez a feddés égette belül és elhatározta, hogy elégtételt vesz, és szakadást idéz elő Izraelben, ami által ő maga fog felmagasztaltatni. A letűnt királyi ház sarját használta fel saját önző törekvései megvalósítására. Tudta, hogy a nép szerette Jonathánt. Emlékezetükben őrizték, és a sereg nem felejtette el Saul első sikeres hadjáratát. Ez a lázadó vezér jobb ügyet érdemlő buzgalommal látott hozzá tervei megvalósításához. {PP 698.3}

A Jordán túlszárnyán fekvő Mahanaimot választotta királyi székhelynek, mert ez kínálta a legnagyobb biztonságot mind Dávid, mind a filiszteusok támadásaival szemben. Itt került sor Isbóset megkoronázására. Uralkodását először a Jordán keleti partján lakó törzsek fogadták el, és végül Júda kivételével egész Izrael. Saul fia két évig élvezett megbecsülést ebben a félreeső fővárosban. De Abner azzal a szándékkal, hogy egész Izraelre kiterjessze hatalmát, támadó háborúra készült. „Sok ideig tartó hadakozás lett a Saul háznépe között és a Dávid háznépe között. Dávid pedig mind feljebb-feljebb emelkedett és erősödött; a Saul háza pedig alább-alább szállt és fogyatkozott.” {PP 699.1}

Végül rosszindulat és becsvágy okozta árulás döntötte meg a trónt. Abner megharagudott a gyenge és tehetetlen Isbósetre, és átpártolt Dávidhoz, felajánlva, hogy Izrael minden törzsét megnyeri számára. A király elfogadta az ajánlatot, és megbecsüléssel bocsátotta el Abnert, hogy végrehajtsa szándékát. De egy ilyen derék és kiváló harcos kedvező fogadtatása felébresztette Joáb, Dávid serege fővezérének féltékenységét. Abner és Joáb halálos ellenségek voltak, mivel az előbbi megölte Asáelt, Joáb öccsét, a Júda és Izrael között zajló háborúban. Joáb most alkalmat keresett, hogy bosszút álljon testvére haláláért, és hogy megszabaduljon egy leendő vetélytársától. Aljas módon megölte Abnert és orvul meggyilkolta. {PP 699.2}

Dávid, amikor tudomást szerzett az áruló merényletről, felkiáltott: „Ártatlan vagyok én és az én országom mindörökké az Úr előtt, Abnernek, a Nér fiának véréért. Szálljon ez Joábnak fejére és atyjának egész háznépére.” Az ország bizonytalan helyzetére és a gyilkosok hatalmára és rangjára való tekintettel, – mert Joáb testvére, Abisai is vele tartott – Dávid nem büntethette meg a gaztettet kellően, mégis nyilvánosan kimutatta a véres tettel szemben érzett megvetését. Abnert nyilvános tiszteletadással temették el. A hadseregnek, Joábbal az élen, részt kellett vennie a gyászszertartáson, megszagattott ruhában és zsákba öltözve. A király a temetés napján tartott böjtöléssel mutatta ki fájdalmát, és elsőként haladt a gyászolók között. A sírnál elhangzott gyászdala pedig kemény szemrehányás volt a gyilkosnak. „És a király gyászdalt szerezvén Abner felett, mondta: {PP 699.3}

Gaz halállal kell-e kimúlnia Abnernek? A te kezeid nem voltak megkötve, sem lábaid béklyóba verve; de úgy vesztél el, mint álnok ember miatt szokott elveszni az ember!” {PP 700.1}

Dávid egész Izrael bizalmát és csodálatát megnyerte, mert nagylelkű elismeréssel szólt arról, aki egykor elkeseredett ellensége volt. „Mely dolgot mikor az egész község megértett, igen tetszett nekik; valamint a többi dolog is, amit a király cselekedett, igen tetszett nekik. És megértette azon a napon az egész nép, hogy nem a királytól volt, hogy Abnert, a Nér fiát megölték.” Bizalmas tanácsadói és kísérei szűkebb körében a király beszélt a büntettről, és elismerve, hogy tehetetlen a gyilkosok igazságos megbüntetésére, Isten igazságszolgáltatására bízta a tetteseket. „Nem tudjátok-e, hogy nagy fejedelem esett ma el az Izráelben? Én pedig ma erőtelen, noha felkent király vagyok; ezek pedig a Sérujának fiai hatalmasabbak nálamnál. De fizessen meg az Úr annak, aki gonoszt cselekszik, az ő gonoszsága szerint.” {PP 700.2}

Abner őszinte volt Dávidnak tett ajánlatakor, de indítékai mégis alantasak és önzőek voltak. Megátalkodottan szembehelyezkedett az Isten rendelte királlyal, azt remélve, hogy ezáltal a maga számára biztosít dicsőséget. Neheztelés, sértett büszkeség és szenvedély vezette, amikor elhagyta az ügyet, amelyet oly sokáig szolgált, és Dávidhoz pártolva a legmagasabb méltóságok elnyerését remélte a szolgálatában. Ha szándéka megvalósult volna, tehetségével, becsvágyával, nagy befolyásával és istenfélelmének hiányával veszélyeztette volna Dávid trónját, a nemzet békéjét és virágzását. {PP 700.3}

„Mikor pedig meghallotta Saul fia, hogy meghalt Abner Hebronban, igen megfogyatkozék az ő ereje. Sőt az egész Izráel megrémüle.” Nyilvánvaló volt, hogy királysága nem maradhat fenn soká. Hamarosan egy másik árulás tette teljessé gyengülő hatalmának bukását. Isbósetet két fővezére aljas módon megölte, és levágott fejével Júda királyához siettek, abban a reményben, hogy ezzel a tettel a maguk számára biztosítják kegyeiket. {PP 700.4}

Az alvadt vérrel borított bűnjellel jelentek meg Dávid előtt, és így szóltak: „Ímhol Isbósetnek, Saul fiának, a te ellenségednek feje; aki üldözte a te lelkedet, és az Úr bosszút állott e mai napon az én uramért, a királyért Saulon és az ő maradékán.” De Dávid, akinek trónját maga Isten alapította, nem tartott igényt árulók segítségére, hogy hatalmát megerősítse. Elmondta a gyilkosoknak, mi lett a sorsa annak, aki Saul megölésével

dicsekedett: „Mennyivel inkább – tette hozzá – az istentelen embereket, akik ágyában, a maga házában ölték meg az igaz embert! Azért most vajon ne kívánjam-é meg az ő vérét kezeitekből, hogy titeket eltöröljelek a földről! Parancsolta azért Dávid az ő szolgálóinak, hogy megöljék őket... Isbósetnek fejét pedig felvevén eltemették az Abner sírboltjába Hebronban.” {PP 701.1}

Isbóset halála után Izrael főemberei között általános kívánság volt, hogy Dávid legyen valamennyi törzs királya. „Eljöttek pedig Dávidhoz Hebronba Izraelnek minden nemzetségei és szóltak ilyenképpen: Ímé mi a te csontodból és testedből valók vagyunk. Mert ennekelőtte is, mikor Saul uralkodott felettünk, te vezérelted ki s be Izraelt és az Úr azt mondta néked: Te legelteted az én népemet az Izraelt és te fejedelem leszel Izrael felett. Eljöttek azért Izrael minden vénei a királyhoz Hebronba és frigyett velük Dávid király Hebronban az Úr előtt.” Így Isten gondviselése révén megnyílt előtte az út a trón felé. Nem volt személyes becsvágya, amit ki kellett volna elégítenie, mert nem kereste a tisztességet, amelyre emeltetett. {PP 701.2}

Áron és a lévíták utódai közül több mint nyolcezeren vártak Dávidra. Észrevehető, döntő változás ment végbe a nép felfogásában. A fordulat, amelyre készültek, nyugodt és méltóságteljes volt, a nagy eseménynek megfelelően. Közel félmillió ember, Saul korábbi alattvalói gyűltek össze Hebronban és környékén. A dombok és völgyek megelevenedtek a sokaságtól. Kitűzték a koronázás óráját; és az ember, akit kiűztek Saul udvarából, aki a hegyek és dombok közé, földalatti barlangokba menekült, hogy életét mentse, ott állt, hogy részesüljön a legnagyobb megtiszteltetésben, amit ember embertársaitól kaphat. Szent szolgálatuknak megfelelő ruházatba öltözött papok és vének, tiszték és katonák csillogó dárdákkal és sisakban, és messze földről jött idegenek várokoztak, hogy szemtanúi legyenek a választott király megkoronázásának. Dávid királyi ruhába öltözött. Homlokát megszentelt olajjal kente meg a főpap, mert a Sámuel által történt felkenetés csak prófétikus előképe volt annak, ami majd a király beiktatásakor történik. Az idő elérkezett, és Dávidot ünnepélyes szertartással felszentelték, mint Isten helyettes kormányzóját. Kezébe adták a kormánypalcát. Írásba foglalták fogadalmát, hogy igazságos uralkodó lesz, és a nép is hűséget esküdött. A fejére tették a koronát, és ezzel a szertartás véget ért. Ő, aki türelmesen várt az Úrra, meglátta Isten ígéreteinek beteljesedését. „Dávid pedig folytonosan emelkedett és növekedett, mert az Úr a Seregeknek Istene volt ővele.” (II. Sám. 5:10) {PP 701.3}